

olyanokkal is, akik nem reformátusok, s olykor még szlovákok is besegítettek – egyenként pucolták meg az isten házához valót, abból építkeztek.

A Magyar Rádió református félórájában kérve kérték a hazai építészmérnököket, hogy adnának-e kész tervet ehhez a nagy munkához, adományként. A jóakarát nem hiányzott, többen is jelentkeztek, ám mindegyik terv nagyobb léptékű volt, mint amire itt a gyülekezet erejéből tellett, s mint amire a kis lélekszámú közösségnek szüksége volt. Így végül a losonci Tömöl építész úr tervei alapján építették föl 2002-re a szép kis templomukat. Amikor a protestáns gyülekezeteket segítő Gusztáv Adolf Alapítvány képviselői ellátogattak Fülekre, nem akartak hinni a szemüknek, hogy még ma is létezhet ilyen, hogy bontott téglából új templomot emeljenek valahol. Egy malteros, pucolatlan téglát el is vittek magukkal, emlékül.

A templom padsoraiban Márti néni és Frédi bácsi mindig örül, ha nem csak hozzájuk hasonló öregeket, hanem fiatalokat is lát. Azt mondják, nekik szól a szépen faragott szószéken a véset Tamási Áron szavaival: „a madárnak szárnya van, nekünk meg szülőföldünk és sok dolgunk”.

Az istentisztelet után pedig itt még fülekbe cseng az ének utolsó sora: „Nappal, s bús éjjelen, az Úr mindig velem, / az Úr mindig velem, mindig velem.”

SUHAI PÁL

Egy zebegényi gesztenyefáról

Janus Pannonius

Egy dunántúli mandulafáról című versére

Míntha nem is rozsdás levelek közt bújna meg ága,
 új színt fest makacsul, halványzölddel üzen.
 Májusban csupa gyertya, egészen most se csupasz még,
 most se, a téli fagyok lucskos napja előtt.
 Itt is, amott is még kivirágzik a kései őszben –
 kései ősz, hiteget, tolvaj lábon oson.
 Ó, kicsi gesztenyefácska, milyen szomorú is a sorsod:
 pár napod ily gyönyörű, s meglöp az őszi derű.